

United Nations
Nations UniesInternational Criminal Tribunal
for the former Yugoslavia
Tribunal Pénal International
pour l'ex-Yugoslavie

(IT-05-87/1.I)

VLASTIMIR ĐORĐEVIĆ

VLASTIMIR ĐORĐEVIĆ

Osuđen za progone na političkoj, rasnoj i verskoj osnovi, ubistvo, deportacije, prisilno premeštanje

Od 1. juna 1997. do 30. januara 2001, pomoćnik ministra Ministarstva unutrašnjih poslova Srbije (MUP) i načelnik Resora javne bezbednosti (RJB) MUP, odgovoran za sve jedinice i osoblje RJB u Srbiji, uključujući Kosovo, od 1. januara do 20. juna 1999.

- Osuđen na 27 godina zatvora

Krivična dela za koja je osuđen (primeri):

Deportacija, druga nehumana dela (prisilno premeštanje), ubistvo, progoni na političkoj, rasnoj ili verskoj osnovi (zločini protiv čovečnosti) i

Ubistvo (kršenje zakona i običaja ratovanja)

- Snage Savezne Republike Jugoslavije (SRJ) i Srbije, postupajući po uputstvu, na poticaj, ili uz podršku Vlastimira Đorđevića počinile su krivična dela koja su imala za posledicu prisilnu deportaciju približno 800.000 civila kosovskih Albanaca. Kako bi omogućile ta proterivanja i raseljavanja, snage SRJ i Srbije hotimično su stvarale atmosferu straha i pritiska upotrebom sile, pretnjama silom i primenom nasilja.
- Iste snage, postupajući po uputstvu, na poticaj, ili uz podršku optuženog, ubile su na stotine civila kosovskih Albanaca i drugih lica koja nisu aktivno učestvovala u neprijateljstvima i seksualno su zlostavljale kosovske Albance, naročito žene.
- Te snage su takođe sistematski razarale i uništavale kulturne spomenike i muslimanska sveta mesta. Širom pokrajine, džamije su granatirane, paljene i rušene eksplozivom.

VLASTIMIR ĐORĐEVIĆ

Datum rođenja	14. novembra 1948. u Koznici, opština Vladičin Han, Srbija
Optužnica	Prvobitna optužnica: 2. oktobar 2003, obelodanjena 20. oktobra 2003; redigovana treća izmenjena spojena optužnica: 26. jun 2006.; četvrta izmenjena optužnica: 7. jul 2008.
Datum hapšenja	17. jun 2007. u Crnoj Gori
Prebačen na MKSJ	17. jun 2007.
Prvo (i daljnja) stupanja pred Sud	19. juna 2007. nije se izjasnio o krivici; 16. jula 2007. izjasnio se da nije kriv ni po jednoj tački optužnice; 17. jula 2008, izjasnio se da nije kriv po dodatnoj tački optužnice
Presuda Pretresnog veća	23. februar 2011, osuđen na 27 godina zatvora

STATISTIČKI PODACI

Broj sudskih dana	199
Broj svedoka optužbe	105
Broj dokaznih predmeta optužbe	1585
Broj svedoka odbrane	28
Broj dokaznih predmeta odbrane	933

SUĐENJE	
Početak suđenja	27. januar 2009.
Završne reči	13.- 14. jul 2010.
Pretno veće	sudija Kevin Parker (predsedavajući), sudija Christoph Flügge i sudija Melville Baird
Optužba	Chester Stamp, Patricia Neema, Daniela Kravetz, Matthias Neuner, Priya Gopalan, Silvia D'Ascoli
Odbrana	Dragoljub Đorđević, Veljko Đurđić
Presuda	23. februar 2011, osuđen na 27 godina zatvora

ŽALBENI POSTUPAK	
Žalbeno veće	sudija Carmel Agius (predsedavajući), sudija Mehmet Güney, sudija Liu Daqun, sudija Andriana Vaz i sudija Khalida Rachid Khan
Optužba	Christine Dahl
Odbrana	Dragoljub Đorđević, Veljko Đurđić

POVEZANI PREDMETI <i>po geografskom području</i>	
HARADINAJ i drugi (IT-04-84)	
LIMAJ i drugi (IT-03-66)	
MILOŠEVIĆ (IT-02-54) "KOSOVO, HRVATSKA I BOSNA I HERCEGOVINA"	
ŠAINOVIĆ i drugi (IT-05-87) "KOSOVO"	

OPTUŽNICA I OPTUŽBE

Sve optužbe protiv Vlastimira Đorđevića odnose se na zločine počinjene na teritoriji Kosova od 1. januara 1999. ili oko tog datuma pa sve do 20. juna 1999.

Prvobitna optužnica protiv Nebojše Pavkovića, Vladimira Lazarevića, Vlastimira Đorđevića i Sretena Lukića (broj predmeta IT-03-70, "Pavković i drugi") potvrđena je 2. oktobra 2003, a obelodanjena 20. oktobra 2003.

Prvobitna optužnica protiv Slobodana Miloševića, Milana Milutinovića, Nikole Šainovića, Dragoljuba Ojdanića i Vljaka Stojiljkovića (broj predmeta IT-99-37) potvrđena je 24. maja 1999, a obelodanjena 27. maja 1999. Ta je optužnica izmenjena 29. juna 2001. Zatim je ponovo izmenjena 29. oktobra 2001. (druga izmenjena optužnica) i 5. septembra 2002. (treća izmenjena optužnica). U trećoj izmenjenoj optužnici, uklonjene su optužbe protiv Miloševića i Stojiljkovića zbog Stojiljkovićeve smrti i činjenice da je postupak protiv Slobodana Miloševića odvojen (broj predmeta IT-02-54). Predmet je tada nazvan Milutinović i drugi.

Dana 1. aprila 2005, Tužilaštvo je podnelo zahtev za spajanje predmeta Milutinović i drugi i Pavković i drugi. Zahtev je odobren 8. jula 2005. i Pretresno veće je naložilo Tužilaštvu da podnese izmenjenu

spojenu optužnicu. Izmenjena spojena optužnica je podneta 16. avgusta 2005. Odbrana je tu optužnicu osporila i na osnovu naloga Pretresnog veća, Tužilaštvo je 5. aprila 2006. podnelo drugu izmenjenu spojena optužnicu. Dana 11. maja 2006, pretresno veće je naložilo Tužilaštvu da podnese finalnu verziju optužnice. Dana 12. maja 2006, Tužilaštvo je podnelo treću izmenjenu spojena optužnicu.

Dana 17. maja 2006, pretpretresni sudija je naložio Tužilaštvu da ispravi neke tiskarske greške u trećoj izmenjenoj spojenoj optužnici i da odvoji predmet Vlastimira Đorđevića, koji je još bio u bekstvu, od drugih optuženih, kako bi suđenje ostalim optuženima moglo da počne prema rasporedu. Dana 21. juna 2006, Tužilaštvo je zatražilo dopuštenje da zameni treću izmenjenu spojena optužnicu s ispravljenom verzijom optužnice koja je podneta istog dana, kao i dopuštenje da odvoji predmet protiv Vlastimira Đorđevića. Dana 26. juna 2006, Pretresno veće je odobrilo odvajanje i prihvatilo redigovanu treću izmenjenu spojena optužnicu kao važeću optužnicu protiv ostale šesterice optuženih. Predmetu protiv Đorđevića dodeljen je novi broj IT-05-87/1, a važeća optužnica protiv njega je ostala treća izmenjena spojena optužnica.

Dana 2. juna 2008, Tužilaštvo je podnelo zahtev za dopuštenje da izmeni treću izmenjenu spojena optužnicu kako bi moglo dodati incident ubistva s 14 žrtava u mjestu Podujevo kao i imena četiri žrtve ubijene u druga dva incidenta. Dana 7. jula 2008, pretresno veće je odobrilo zahtev, a 9. jula Tužilaštvo je podnelo četvrtu izmenjenu optužnicu koja je tada postala važeća optužnica u predmetu.

U optužnici se navodi da je Vlastimir Đorđević učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu koji je nastao najkasnije u oktobru 1998. i nastavio se tokom celog perioda u kojem su izvršeni zločini navedeni u optužnici. Cilj tog udruženog zločinačkog poduhvata bio je, između ostalog, promena nacionalnog sastava Kosova u nastojanju da se obezbedi trajna srpska kontrola nad tom pokrajinom. Taj cilj trebalo je da se ostvari kašnjenim sredstvima, konkretno, široko rasprostranjenom ili sistematskom kampanjom terora i nasilja, uključujući deportaciju, ubistva, prisilno premeštanje i progon, usmerenom protiv albanskog stanovništva na Kosovu tokom perioda na koji se odnosi optužnica.

Navodi se da su snage SRJ i Srbije, hotimično, putem široko rasprostranjenog i sistematskog delovanja, na stotine hiljada kosovskih Albanaca silom proterale iz njihovih domova i raselile ih širom cele pokrajine Kosovo. Da bi omogućile ova proterivanja ili raseljenja, snage SRJ i Srbije su namerno stvarale atmosferu straha i pritiska upotrebom sile, pretnjama silom i delima nasilja.

U optužnici se navodi da su širom Kosova snage SRJ i Srbije vodile hotimičnu i široko rasprostranjenu ili sistematsku kampanju uništavanja imovine civila kosovskih Albanaca. To je postignuto široko rasprostranjenim granatiranjem gradova i sela; spaljivanjem i uništavanjem imovine, uključujući stambene objekte, poljoprivredna gazdinstva, privredne objekte, spomenike kulture i verske objekte; te uništavanjem lične imovine. Usled tih usaglašenih aktivnosti, sela, gradovi i cele oblasti postali su za kosovske Albance nepogodni za stanovanje.

Dalje se navodi da su, pored hotimičnog uništavanja imovine u vlasništvu civila kosovskih Albanaca, snage SRJ i Srbije nad civilima kosovskim Albancima vršile široko rasprostranjena ili sistematska dela brutalnosti i nasilja kako bi održavale atmosferu straha i stvarale kaos i uvek prisutan strah za život. Snage SRJ i Srbije išle su od sela do sela, a u mestima i gradovima s kraja na kraj naseljenog mesta, preteći i proterujući stanovnike kosovske Albanace. Kosovski Albanci su često zastrašivani, napadani ili ubijani naočigled drugih kako bi se njihove porodice i susedi prisilili na odlazak. Mnogi kosovski Albanci koji nisu direktno proterani iz svojih mesta pobjegli su zbog klime terora stvorene široko rasprostranjenim ili sistematskim batinanjima, maltretiranjem, seksualnim zlostavljanjem, protivpravnom lišavanjem slobode, ubijanjem, granatiranjem i pljačkom do kojih je dolazilo širom cele pokrajine. Snage SRJ i Srbije su kosovske Albance stalno izlagale uvredama, rasnim pogrđama, ponižavajućim postupcima i drugim oblicima fizičkog i psihičkog maltretiranja na osnovu njihove rasne, verske i političke pripadnosti. Raseljavani su kosovski Albanci iz svih delova društva, uključujući žene, decu, stare i nemoćne.

Optužnica navodi da su se hiljade kosovskih Albanaca, koji su bežali iz svojih domova zbog postupanja snaga SRJ i Srbije, priključili konvojima ljudi koji su se kretali prema granici Kosova s Albanijom i Makedonijom. Tvrdi se da su duž puta prema graničnim prelazima snage SRJ i Srbije držale kontrolne punktove na kojima su raseljeni kosovski Albanci bili izloženi batinanjima, otimačini, razbojništvu, maltretiranju, napadima i protivpravnom lišavanju slobode i na kojima su bili ubijani. U drugim prilikama su snage SRJ i Srbije sprovodile grupe proteranih kosovskih Albanaca do granice. Prema optužnici, deportovano je približno 800.000 civila kosovskih Albanaca.

Pored toga, širom Kosova, snage SRJ i Srbije sistematski su oduzimale i uništavale lične isprave i saobraćajne dozvole za vozila koja su pripadala civilima kosovskim Albancima. Kako su kosovski Albanci

isterivani iz svojih domova i upućivani ka granicama Kosova, na odabranim punktovima na putu ka graničnim prelazima i na graničnim prelazima prema Albaniji i Makedoniji od njih je traženo da predaju lične isprave. Te radnje su preduzimate kako bi se izbrisao svaki trag prisustva deportovanih kosovskih Albanaca na Kosovu i kako bi im se uskratilo pravo na povratak domovima.

U važećoj optužnici Vlastimir Đorđević se tereti na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7(1) Statuta) i na osnovu krivične odgovornosti nadređenog (član 7(3) Statuta) za sledeće:

- **Deportacija, druga nehumana dela (prisilno premeštanje), ubistvo, progoni na političkoj, rasnoj ili verskoj osnovi** (zločini protiv čovečnosti, član 5),
- **Ubistvo** (kršenja zakona i običaja ratovanja, član 3).

SUĐENJE

Suđenje je počelo 27. januara 2009. Tužilaštvo je završilo s izvođenjem svojih dokaza 28. oktobra 2009. (postupak izvođenja dokaza optužbe ponovno je otvoren 17. maja 2010. kako bi bio ispitan još jedan svedok). Izvođenje dokaza odbrane počelo je 30. novembra 2009, a završilo 20. maja 2010.

Iznošenje završnih reči održano je 13. i 14. jula 2010.

PRESUDA PRETRESNOG VEĆA

Veće se uverilo da su se krivična dela za koja se Đorđević tereti odigrala u kontekstu oružanog sukoba tokom kojeg je došlo do široko rasprostranjenog i sistematskog napada na civilno stanovništvo kosovskih Albanaca. Kao što se podrobno izlaže u VI poglavlju presude, u predmetno vreme počev od 24. marta 1999. dosledni obrazac događaja počeo je da se javlja u brojnim gradovima, selima i drugim lokalitetima širom Kosova. Da navedemo jedan tipičan primer. U ranim jutarnjim časovima, snage VJ i MUP-a približile bi se gradu, selu ili drugom lokalitetu. Služeći se tenkovima, oklopnim vozilima i drugim teškim naoružanjem, VJ bi granatirala naseljeno područje nagoneći kosovske Albance da beže iz svojih domova. Srpske snage, u većini slučajeva policija, potom bi u područje ušle pešice, obično paleći kuće i pljačkajući dragocenosti. Brojni meštani i raseljena lica koji su bili očevici nanošenja teških oštećenja i haranja imovine, kao i ubijanja koje su počinile srpske snage, svojevoljno su napustili svoje varoši, sela ili gradove u velikom broju iz straha za vlastiti život i dobrobit. Srpske snage ovaj proces su koordinisale tako što su usmeravale masovno kretanje stanovništva kosovskih Albanaca van gradova i sela, neretko organizujući drumski ili železnički prevoz, a u većini slučajeva obezbedile bi da narod stigne do granice sa Albanijom ili BJRM.

Masovne kolone ili konvoji stanovnika Kosova albanske nacionalnosti na putu za Albaniju ili Makedoniju obrazovale su se širom Kosova, da bi na kraju prešle granice pokrajine. Neki od kosovskih Albanaca čak su prelazili granicu sa Crnom Gorom. Prema tvrdnjama odbrane, postojali su brojni razlozi zbog kojih su ljudi napuštali Kosovo u to vreme, uključujući ratno stanje između SRJ i NATO-a, bombardovanje NATO-a, borbe između OVK i srpskih snaga, sankcije i ratne uslove života, evakuaciju i hotimično kretanje stanovništva koje je usmeravala OVK. Takođe je izneta tvrdnja da je i nealbansko stanovništvo napuštalo Kosovo u sličnim razmerama. Kada se ocenjivalo da li su krivična dela deportacije ili prisilnog premeštanja dokazana, Veće se oslonilo na dokazni materijal koji pokazuje u kakvim su okolnostima ljudi napuštali varoši, sela i gradove u 13 opština nabrojanih u optužnici. Na osnovu tih dokaza, Veće se uverilo da jesu dokazana krivična dela deportacije ili prisilnog premeštanja za približno 60 konkretnih lokaliteta u 13 opština. U slučaju svakog pojedinog lokaliteta za koji su dokazana krivična dela prisilnog premeštanja ili deportacije, postojeći dokazi obelodanjuju da su stanovnici Kosova albanske nacionalnosti odlazili sa Kosova zato što su im to izričito naredile srpske snage, ili zato što je postupanje srpskih snaga izazvalo njihov odlazak, naročito usled granatiranja, pucanja, ubijanja, kao i spaljivanja kuća i drugih objekata.

Mada je moguće da su činoci poput bombardovanja NATO-a i borbi vođenih između srpskih snaga i OVK izazvali određenu zebnju kod nekih kosovskih Albanaca, glavni i odlučujući činilac za odlazak kosovskih Albanaca iz domova a, u brojnim slučajevima, i za odlazak sa samog Kosova, bila je hotimična kampanja nasilja i terora koju su protiv civilnog stanovništva albanske nacionalnosti na Kosovu sprovodile srpske snage. U tom pogledu, značajna je činjenica da su u većini slučajeva kosovskim Albancima zaplenjivana lična dokumenta i registarske tablice prilikom izlaska van granica Kosova. Ove zaplene vršila je srpska policija i VJ. Da je raseljavanje kosovskih Albanaca predstavljalo posledicu bombardovanja NATO-a ili

borbi između OVK i srpskih snaga, ili ma čega sličnog, nejasno je zašto bi se izbeglicama albanske nacionalnosti sa Kosova oduzimala lična dokumenta. U tom smislu, puno govore iskazi generala Karola Johna Drewienkiewicza i pukovnika Richarda Ciaglinskog, dva britanska oficira koji su videli pripadnike MUP-a kako pale na desetine hiljada ličnih dokumenata u dvorištu kraj zgrade MUP-a u Prištini 12. i 13. juna 1999, to jest neposredno uoči okončanja neprijateljstava na Kosovu, a u trenutku kada su se srpske snage spremale da napuste Kosovo.

Premda je preko 800 000 kosovskih Albanaca napustilo Kosovo u predmetnom razdoblju, u ovom predmetu sporna su bila samo ona sela, gradovi i drugi lokaliteti navedeni u optužnici. Postojeći dokazi nisu dovoljni da se izvedu pouzdani zaključci o broju kosovskih Albanaca za koje bi bilo dokazano da su deportovani sa tih konkretnih lokaliteta u Albaniju i Makedoniju ili, u izvesnim slučajevima, u Crnu Goru između 24. marta 1999. i 20. juna 1999. godine. Na osnovu postojećeg dokaznog materijala može se zaključiti da ih je bilo najmanje 200 000. Međutim, ova procena je nepotpuna i vrlo uzdržana, pa je stvarni broj po svoj prilici znatno veći.

U optužnici se pre svega navodi da je Đorđević učestvovao u udruženom zločinačkom poduhvatu, tj. zajedničkom planu za koji se, kako je ranije istaknuto, navodi da mu je svrha bila promena etničke ravnoteže na Kosovu. Taj cilj je trebalo da se ostvari kažnjivim sredstvima koja su se sastojala od široko rasprostranjene ili sistematske kampanje terora i nasilja protiv kosovskih Albanaca, uključujući i zločine za koje se tereti. Odbrana je tvrdila da tamo gde su počinjeni zločini na Kosovu u periodu na koji se odnosi optužnica, oni su bili rezultat izolovanih incidenata, a počinili su ih nasumični pojedinci. Odbrana je tvrdila da su sve eventualne koordinisane akcije VJ i MUP-a u 1998. i 1999. bile uperene jedino protiv „terorističkih snaga“ i stoga su bile legitimne prema običajnom međunarodnom pravu. Veće nije moglo da prihvati ove argumente i utvrdilo je da priroda utvrđenih krivičnih dela i okolnosti pod kojima su počinjena jasno pokazuju da je meta te kampanje bilo stanovništvo kosovskih Albanaca.

Prema zaključcima Veća, te operacije su po pravilu bile usmerene na terorisanje civilnog stanovništva kosovskih Albanaca u gradovima, varošima i selima. To je postizano različitim sredstvima, uključujući i granatiranje naseljenih područja iz teškog naoružanja; terorisanje tamošnjeg stanovništva pretnjama, nasiljem i ubistvima; spaljivanjem imovine civila kosovskih Albanaca i razaranjem sela. Civilno stanovništvo, odnosno oni stanovnici koji nisu ubijeni, u mnogim slučajevima su bili prisiljeni da napuste svoje domove, sela ili gradove, u većini slučajeva da bi se priključili drugima i bili prebačeni preko obližnje granice ili da bi se priključili kolonama raseljenih lica koje su srpske snage usmeravale preko granica. Razmere i koordinacija akcija srpskih snaga potvrđuju da je postojao zajednički plan.

Učešće Đorđevića u udruženom zločinačkom poduhvatu bilo je od ključnog značaja za uspeh poduhvata. Veće je zaključilo da je Đorđević, kao načelnik Resora javne bezbednosti i pomoćnik ministra unutrašnjih poslova, imao zakonita ovlašćenja i ostvarivao efektivnu kontrolu nad policijom na Kosovu, uključujući i redovnu i rezervnu policiju, PJP i SAJ, u periodu na koji se odnosi optužnica. Dokazi su razotkrili da je Đorđević imao detaljna saznanja o događajima na terenu i da je igrao ključnu ulogu u koordinisanju rada snaga MUP-a na Kosovu u 1998. i 1999. godini. Đorđević je bio član Zajedničke komande koja je, suprotno svedočenju optuženog, koordinisala srpske snage na Kosovu, uključujući i policiju. Često je bio prisutan na terenu na Kosovu tokom 1998. i 1999. a takođe je prisustvovao sastancima Štaba MUP-a na Kosovu. Znao je za kažnjivo ponašanje policije i drugih srpskih snaga na Kosovu na temelju ličnih zapažanja i informacija koje su mu drugi dostavljali. Takođe je znao da su vojska i MUP naoružali srpsko stanovništvo na Kosovu kako bi obezbedili dodatne srpske snage. Suprotno Đorđevićevom iskazu da ga je ministar Stojiljković isključio, Đorđević je predstavljao Republiku Srbiju na međunarodnim pregovorima o ulozi policije na Kosovu u oktobru 1998.

Odbrana je tokom celog suđenja uporno tvrdila da u predmetno vreme nije bilo srpskih paravojskih snaga na Kosovu. Uprkos ovom negiranju, na osnovu dokaza je utvrđeno da su srpske paravojske snage bile na Kosovu u periodu na koji se odnosi optužnica i da su mnogi njihovi pripadnici služili u jedinicama policije. Osim toga, Đorđević je 1999. lično i direktno učestvovao u angažovanju jedne takve jedinice, Škorpiona, u rezervne snage MUP-a. Ova jedinica je direktno učestvovala u otvaranju vatre na 19 žena i dece kosovskih Albanaca u jednom gradu, od kojih je njih 14 ubijeno. Đorđević je obavešten o ovim ubijanjima gotovo odmah nakon što su se desila. Jedinica je povučena s Kosova ali nije usledila nikakva efikasna istraga. Đorđević je znao da nije bilo istrage ali je bez obzira na to dozvolio ponovni razmeštaj pripadnika iste te jedinice na Kosovu, nekoliko dana kasnije.

Veće se uverilo da je Đorđević odigrao značajnu ulogu u nastojanjima MUP-a da se prikriju ubistva kosovskih Albanaca u periodu na koji se odnosi optužnica. Kao što se o tome detaljno govori u pisanoj presudi, dokazi potvrđuju da su od druge nedelje aprila 1999, barem šest puta u periodu od nekoliko nedelja, kamioni sa leševima kosovskih Albanaca koje su ubile srpske snage na Kosovu stizali pred centar SAJ-a „13. maj“ u Batajnici, blizu Beograda. Taj centar je bio pod kontrolom MUP-a. Udaljen je više od

400 kilometara od mesta na kojima su ljudi ubijeni na Kosovu. Leševi su u barem još dva navrata prebačeni u Centar PJP u Petrovom Selu, još jedan objekat MUP-a u Srbiji. Leševi su izvađeni i iz jezera Perućac u Srbiji i zakopani u masovnu grobnicu pored jezera. Leševi su bili u kamionu koji je pronađen u jezeru. Godine 2001, ekshumirani su ostaci 744 lica iz Centra SAJ-a u Batajnici, 61 iz Petrovog Sela i 84 iz jezera Perućac. Reč je o ostacima kosovskih Albanaca ubijenih na Kosovu 1999. Uprkos stanju u kojem su bili ti ostaci, nakon što su bili zakopani više od dve godine, utvrđeno je da su najverovatniji uzroci smrti za veliku većinu tela bile višestruke rane od pušanih metaka ili su bili konzistentni s ranama od pušanih metaka.

Đorđević je odigrao vodeću ulogu u nastojanjima MUP-a da se prikriju ova ubistva. Izdao je uputstva za tajno prebacivanje leševa pronađenih u jednoj hladnjači u Dunavu do centra za obuku SAJ-a u Batajnici, blizu Beograda, i njihovo tajno zakopavanje u masovnu grobnicu kod centra SAJ-a. Izdao je uputstva da se odmah, na licu mesta, ukopaju leševi pronađeni u jezeru Perućac. U oba slučaja Đorđević je dao konkretna naređenja kako bi se sprečila sudska istraga. Veće je zaključilo da je prebacivanje leševa sa Kosova radi tajnog ukopavanja u masovne grobnice na terenu MUP-a preduzeto u sklopu koordinisane operacije da se uklone dokazi o zločinima koje su počinile srpske snage protiv kosovskih Albanaca na Kosovu u periodu na koji se odnosi optužnica. Prema nalazima Veća, ova operacija je izvršena prema uputstvima optuženog, u konsultaciji s ministrom Stojiljkovićem, a na osnovu naređenja predsednika SRJ, Slobodana Miloševića. I premda je njegova dužnost po zakonu bila da sprovede propisnu istragu o pojavi leševa, uloga koju je Đorđević odigrao obezbedila je da leševi ne budu predmet istrage u to vreme.

Veće se takođe uverilo da uprkos tome što je znao za zločine koje su počinile snage MUP-a na Kosovu, ni u jednom trenutku u periodu na koji se odnosi optužnica ili nakon toga, dok je i dalje bio načelnik Resora za javnu bezbednost, Đorđević nije preduzeo nikakve mere da se sprovede istraga o tim krivičnim delima ili da se kazne oni koji su učestvovali u njihovom počinjenju. Veće se uverilo da je Đorđevićovo ponašanje znatno doprinelo kampanji terora i krajnjeg nasilja srpskih snaga nad kosovskim Albanacima, čija je svrha bila promena demografskog sastava Kosova.

Veće se takođe uverilo da je svojim direktnim učešćem u prikrivanju leševa kosovskih Albanaca, žrtava ubistva, i potpunim propustom da obezbedi istragu o zločinima koje su počinile snage MUP-a u periodu na koji se odnosi optužnica, Đorđević pomagao i podržavao krivična dela utvrđena ovom presudom. Ove činjenice su dovoljno uverljive da zahtevaju osuđujuću presudu za pomaganje i održavanje, kao i osuđujuću presudu za učestvovanje u udruženom zločinačkom poduhvatu, kako bi se u celosti prikazalo Đorđevićovo krivično ponašanje.

Veće se takođe uverilo u Đorđevićevu odgovornost po članu 7(3) zbog njegovog propusta da spreči da osobe koje su bile pod njegovom efektivnom kontrolom počine krivična dela utvrđena ovom presudom i zbog njegovog propusta da kazni počiniocima tih krivičnih dela. Međutim, zbog svojih protivnih zaključaka na osnovu člana 7(1), Veće nije bilo u mogućnosti da optuženog osudi i po osnovu člana 7(3).

Dana 23. februara 2011, Veće je donelo presudu i proglasilo Vlastimira Đorđevića krivim na osnovu individualne krivične odgovornosti (član 7 (1) Statuta Međunarodnog suda) za:

- Deportaciju (zločin protiv čovečnosti, član 5)
- Druga nehumana dela (prisilno premeštanje), (zločin protiv čovečnosti, član 5)
- Ubistvo (zločin protiv čovečnosti, član 5),
- Ubistvo (kršenje zakona i običaja ratovanja, član 3) of
- Progona (zločin protiv čovečnosti, član 5)

Kazna: 27 godina zatvora

ŽALBENI POSTUPAK

Dana 24. maja 2011, obe strane u postupku podnele su najave žalbi na presudu. Tužilaštvo je podnelo redigovanu verziju svog žalbenog podneska za javnost 17. avgusta 2011, a odbrana je podnela javnu redigovanu verziju svog žalbenog podneska 23. januara 2012.